Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

«Ми кажемо, що наша соціалістична система — найкраща, прогресивна. Капіталісти кажуть, що капіталізм краще. Але капіталізм — це вже заїжджена стара шкапа...»

(З виступу М. С. Хрущова на мітингу в м. Татабаньї, в Угорщині).

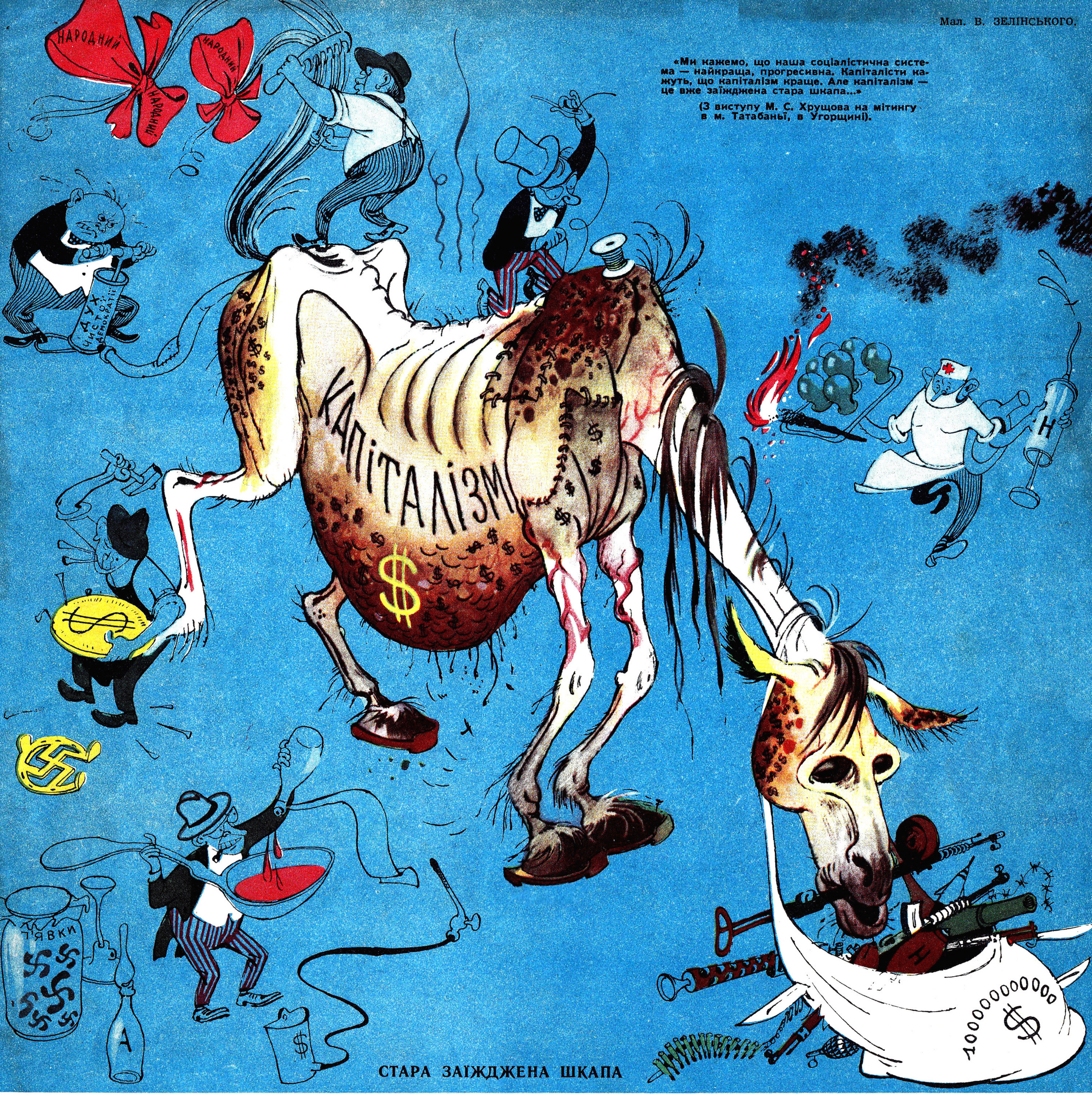

СТАРА ЗАІЖДЖЕНА ШКАПА

ПЕРЕЦЬ

№ 10 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1958

Лис — трудяга

БАЙКА

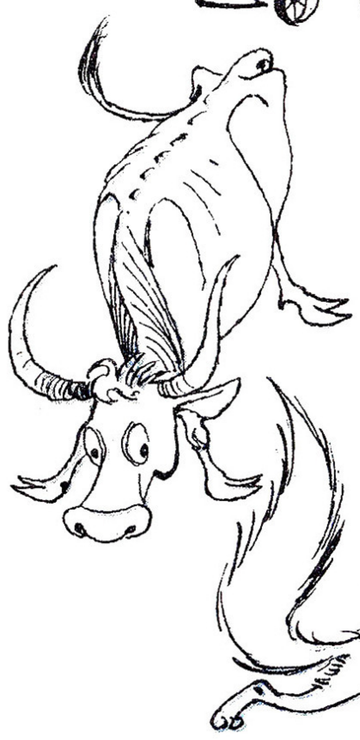

В діброві
Позаздрив Лис Волові,
Бо про Вола,
Волову вдачу
Трудящу, неледачу
По всіх усюдах славонька гула.
— А що, коли Вола узяти в друзі
І разом з ним ходить при плузі?.. —
Аж хвіст у Лиса звився в коло. —
Оце так думка!.. Ще й яка!
І Лис подався в поле
Та сів побіля будяка
В отаві
Учитись справі.
А Віл оре собі в долині
І клятих мух

Зганяє з вух,
Хвостом поплескує по спині.
Порода Лисяча на вигадки швидка.
— Стривай!.. — Волові Лис гука. —
Переведи, трудяго, дух.
Давай поділим славу —
Я думку маю, як поліпшить справу:
Орати будеш ти, а я — зганяти мух.

Хіба ж ото не з Лиса лито
У деяких артілях молодців:
Один — завсіном, інший — завкопитом,
Ляка четвертий гав, а сьомий — горобців.
А біс би їх усіх не взяв,
Якби-то кожен з них хоча б гектар зорав.

Віктор ЛАГОЗА.

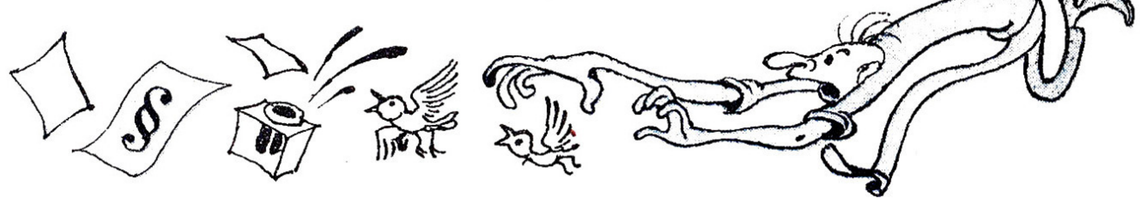

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Без слів.

До чого, скажіть, є байдужі лікарі на світі білому! Викликають такого лікаря темної, глупої ночі. Бере той лікар у медичну сумку різний дріб'язок: порошки та краплі, мікстури та бинти, шприци та пінцети, а головного не бере. Приходить до хворого. Хворий голівоньку клонить і так жалібно, жалібно квилить:

— Сирівцю... Ох, ох, вмираю... Хоч огірочка кислого дайте!

Не має лікар сирівцю, не має огірочка кислого, тільки краплі має. А кому вони потрібні? Ішов лікар до хворого, а застав на ліжку п'яного. І зовсім той п'яндига хворіти не думав. Він перебрав так, що ледве додому добрався. А завтра на роботу йти, а голова тріщить, а «в середині» пече і зовсім на роботу йти не хочеться. То, може б, лікар бюлетеня виписав? Га? А коли не може бюлетеня виписати, то хай збігає на ріг та принесе «четвертушку» похмелитися. Проте лікар має кам'яне серце. Дуже й дуже нечула людина лікар. Не має лікар жалю до п'яндиги, не дає лікар п'яндизі бюлетеня, не біжить на ріг за «четвертушкою».

І не гріх такого лікаря триповерховим обкласти.

А лікареві «триповерхового» слухати ніколи. У лікаря інший виклик. Посунув лікар далі. А там «далі» така сама історія. Не хвороби історія, а історія пиятики. Знову медицина безсила. Чекає «потерпілий» не медичної допомоги, а бюлетеня, та ще, може, сирівцю добру кварту.

Не дає лікар бюлетеня і сирівцю не має. Ну як такого лікаря терпіти далі, посудіть самі?

А от на щебзаводі № 31 (станція Пенізевичі на Житомирщині) терплять. Терплять завідуючого здоровпунктом лікаря Погудіну. Стогнуть від перепою, а терплять. І найбільше всіх терпить сам начальник щебзаводу Радченко. Хіба він мало постарався, щоб кадрами себе відповідними оточити, хіба сам прикладу не подавав, як треба пити? А Погудіна набридає йому скаргами, бюлетенів таким роботягам не хоче виписувати. Біда з тою Погудіною!

Але тут і Радченко трохи винен.

Розвалити трудову дисципліну на заводі, потурати п'яндигам, прощати їм прогули — це ще не все. Треба й про похмілля подумати.

Чому б вельмишановному т. Радченкові не виділити коштів на придбання нової медичної сумки, більшої за сучасну? Поклала б лікар Погудіна туди сирівцю барильце, глечиків зо два кислих огірочків, півдюжини «четвертушок» для «хроніків» і гайда на всі виклики.

Озброїти медицину потрібно відповідним чином, а тоді вже й роботи від неї вимагати.

Б. МИКОЛЕНКО.

РЕЗОНИ

Бачите цю споруду? Це торговельні ряди, споруджені в Білій Церкві на Київщині ще в минулому столітті. Такою міцною збудували цю споруду, що, здавалося, віку їй не буде.

Та ба! Валиться стеля, руйнуються стіни.

Бачите обідраний дах? Не думайте, що це буря недавно позривала. Це ще позаторік вітер задрав тут перший шмат бляхи. А далі й пішло.

Зібралися коло торговельних рядів комунальники й торговельні діячі.

— Треба, хлопці, дах полагодити, — сказав торговельним діячам представник комунгоспу.

— А ви з нас гроші за оренду берете, то й ремонтуйте, — відповіли діячі. — Резон? Резон!

— Так там же ваші працівники мокнутимуть, а не наші, — нагадав комунальник. — Резон? Резон!

І пішла одна сторона наводити другій різні резони.

Та, нарешті, прийшли до згоди: хто, мовляв, обідрав дах, той нехай і вкриває його.

Відтоді обидві сторони заспокоїлись. Сказано ж бо: хто руйнує, той хай і ремонтує.

Але примусити вітра відремонтувати дах так і не зуміли, тільки слова на нього кидають даремно.

ЧУДОТВОРЕЦЬ НА ГОРИЩІ

«Прозорливий» старець Степан Гайдаренко гучно гикнув і, засунувши під ліжко порожню пляшку, поставив на стіл повну.

— Во здравіє істинно православних християн, — змовницьки підморгнув він двом прочанам, що, мов задерев'янілі, сиділи біля стіни. Піднявши тонку склянку, він став повільно, з насолодою смоктати самогон.

Прочани, мов по команді, схопилися з лави і швидко-швидко захрестилися. Старець скоса глянув на них і раптом почав корчитись.

— Я блудник! Я блудник! — верещав він, б'ючи себе в груди й ковтаючи п'яні сльози.

Самокритичний виступ старця закінчився так само раптово, як і почався. Він хвацько хильнув ще одну склянку і, блаженно примруживши очі, завів патефона.

— Многая лєта, многая лєта, многая лєта!— з диким сичанням заверещала стара, заяложена пластинка.

Старець підвівся, розкрив рота, намагаючись підхопити церковне славослов'я, але під впливом випитого востаннє тихо гикнув і впав на підлогу.

Огрядна хазяйка, що досі шанобливо сиділа біля дверей, підвела «прозорливця» і потягла до ліжка. Потім рішуче замахала руками на прочан.

— Ідіть собі, люди добрі, ідіть! Іншим разом і ви сподобитесь святої благодаті. Дайте старцю пообщатися з богом.

— Воістину православна душа, — з огидою плюнули прочани, задкуючи до порога.

Хто ж він, цей новоявлений апостол-п'янюга?

У Варварівці, Полонського району, старець Степан оселився ще на початку тридцятих років і про своє темне минуле вважав за краще мовчати.

Поінформовані люди розповідали, що до Варварівки дідок Степан — а він і тоді вже був дідом — блукав по монастирях і часто, щоб завоювати дешеву популярність, натягав на себе чернечу рясу і заплітав у патлату чуприну кольорові стрічки.

Та заробітки юродивого були мізерні, і він переметнувся до так званої «істинно православної церкви».

Оселився дідок на горищі будинку й, проголосивши себе «прозорливцем», чого тільки не робив, щоб мати якнайбільше зиску з довірливих простаків. До яких тільки плутощів не вдавався цей любитель смаженої яєчні та первака.

Якось, конкуруючи з попом, він оголосив своїм прихильникам, що паску треба спекти й посвятити за тиждень до великодня, бо хто спече пізніше, не встигне з'їсти.

Коли ж обдурені шанувальники, всупереч пророкуванню, щасливо дожили до великодня, прозорливець, ховаючи до кишені видурені за посвячення гроші, лукаво каявся:

— Бувають же помилки, всі ми грішні. Кінь на чотирьох ногах і той спотикається.

Але «прозорливець» знав, коли і на яку ногу «спотикатись». Дуже любив він святити паски та крашанки на великдень, яблука та мед на спаса, а то й просту водицю — аби тільки гроші.

Лицедійствував він у суворій таємниці в своєму курнику. Його Дульцинея — знайома вже нам хатня господиня — подавала старцю кошики, а через п'ять хвилин повертала їх порожні через один.

Не сподобалося це клієнтурі.

— Не по-божому старець бере, та й хто його знає, чим він там на горищі кропить, — почали ремствувати прочани, недовірливо нюхаючи освячені припаси.

Під час війни багато людей тривожилось за долю своїх близьких. З цього скористався «прозорливець», щоб поповнити свій гаманець, і за солідну мзду займався «віщуванням».

Спочатку дідок сміливо провіщав про смерть чи життя, та його все частіш стали ловити на брехні. Тоді він винайшов еластичну форму відповіді: «Вони сплять».

Одержать родичі листа з фронту, а старець уже тут як тут.

— Коли я віщував, він тоді спав.

Прийде повідомлення про смерть, дідок тільки головою кивав:

— Я ж казав, що він заснув вічним сном.

Практикує старець і як «медик». На всі хвороби в нього одні ліки — лампадна олива, свята водиця і «чудесне зіллячко».

Хто знає, скільком людям укоротив віку «прозорливець», але заробив він на цьому чимало. І грошима, і самогонкою, і годинниками, й салом.

Тепер він уже не живе на горищі, а прибудував до хати своєї Дульцинеї кімнату з кухнею та окремим ходом. Поряд з основною «роботою» він і чудеса творить. Зокрема, перетворює воду на вино. Наллє воду в кварту, перехрестить — і готово! Легковірні пробують воду і дивуються — пахне дійсно первачем.

А чому б тій воді і не пахнути, коли в нього і хата, і весь посуд сивухою смердить. Тут куди не плюсни води, звідусіль потягне «божою благодаттю».

Отакий «чудотворець» живе в Полонському районі, Хмельницької області, на сором районним керівникам, які примирилися з шахрайською «прозорливською» діяльністю Степана Гайдаренка.

Бор. КЛИМОВСЬКИЙ.

м. Хмельницький.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

не зазіхай

Господар викурив з комори
Сірчаним димом Пацюка...
Спливали дні, немов ріка,
Пацюк очухався і скоро
Хвалитися почав:
«Подумаєш, злякав!
Та варто тільки захотіти —
І знову буду я в коморі жити,
Як і колись — там буду повний пан...»
Але потрапивши в капкан,
Смикнувся, дригнувся — і Пацюкові край...

Отож, не зазіхай!

Євген ЛЕТЮК.

м. Сталіно.

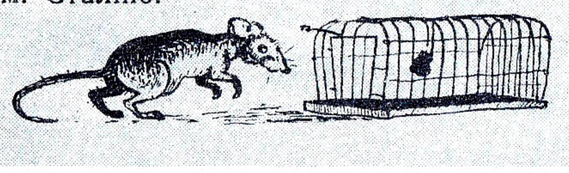

Меблі: — Це ви довели до того, що нас в жоден порядний дім не беруть.

На деяких станціях лежать мінеральні добрива, а колгоспи їх не вивозять.

Мал. С. САМУМА.

— Тьху! Знову цю станцію проїхав...
— Як же це ви так?
— Так її ж не видно.

Гордій на горі

(БАЙКА)

Гордій на гору вилізти старався...
Довгенько ліз, а все-таки добрався.
Поглянув навкруги: — Оце так красота!
Для інших недосяжна висота!

Задравши голову, ходив він по вершині,
Не вниз дивився, а на хмари сині.
Йому кричали: — Носа не дери!
Дивись під ноги, бо впадеш з гори.
А він своє: — Мені видніше... знаю. —
І крок за кроком прямував до краю.
Ось-ось покотиться по схилу вниз —
Остався тільки виступ, мов карниз.

Гордій на виступ той поставив ногу —
І... обірвалася його дорога.
Не встиг і крикнути — посунувся з гори.

То й біс його бери!

Павло КЛЮЧИНА

НЕ ДОВГО ВЖЕ

Мал. Л. БОЙКА.

— Ох і остогидло вже мені нашому Едику уроки робити!
— Потерпи! Скоро канікули — відпочинеш.

ЧЕРНІГІВСЬКА ЮШКА

Щоб юшку з'їсти, треба в воду лізти, — каже старе прислів'я. Та рибальське щастя мінливе. Іноді й промокнеш до кісток, а крім лупатих жабенят жодної водоплавної істоти не побачиш.

Як же зробити так, щоб і рибкою поласувати і руки не замочити? Досі таке ще нікому не вдавалось. А от у Чернігові знайшлись рибалки, які добились неможливого. Риба у них почала клювати на суходолі. І яка риба! Справжнє тобі чудо-юдо з казки — риба-кит.

Чернігівська риболовецька бригада новаторів працює за поточним методом. За поплавками стежить комірниця рибного складу обласної контори Головм'ясоріторгу Марія Єгорова. Підсічку робить товарознавець, він же експедитор Чернігівського торгу Семен Левицький. Є у них і допоміжні робітники.

Якось на склад прибуло 150 бочок оселедців. Подивилась Єгорова на поплавки-документи і радісно вигукнула: «Клює!» (як виявилось згодом, у цій партії було оселедців на 675 кілограмів більше, ніж зазначалось у документах). Левицький почав обережно смикати вудочку. Вилов виявився багатим — 646 кілограмів за один раз. Ці «зайві» оселедці спритний товарознавець-експедитор переправив до своєї знайомої любительниці юшки — завідуючої магазином № 11 Л. Звержковської, і та негайно розпочала торгівлю.

Досвідом рибалок-новаторів зацікавилась держторгінспекція. Однак, заступник керуючого обласною конторою Головм'ясоріторгу Б. Богачов і головний бухгалтер А. Смирнов, які всіляко підтримували суходільних рибалок, зробили все, від них залежне, щоб приховати «секрети виробництва». Недарма кажуть, що коли батько рибалка, і діти у воду дивляться.

Чернігівська юшка зварена на дуже каламутній воді. Щоб остаточно вивести всю цю компанію на чисту воду, без досвідченого рибалки не обійтись.

П. ПІДГУРСЬКИЙ,
головний держінспектор по торгівлі на Чернігівщині.

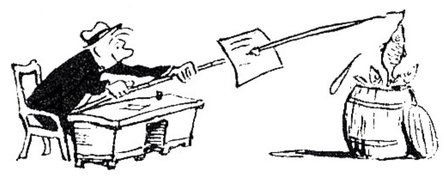

ВІДРАПОРТУВАЛИ...

Є така організація «Укрпромкоопбуд».

А під її високою рукою орудує будівельно-монтажне управління № 11, де директором Очаковський Юрій Аврамович, а головний інженер Новиков Микола Юхимович.

І підрядилося оте БМУ № 11 спорудити Черкаській артілі ім. Лесі Українки пральнопрасувальний цех.

Будували, будували, а потім до «Укрпромкоопбуду» рапорта послали: «Об'єкт до експлуатації готовий». А воно не об'єкт, а суцільне нещастя.

Половину даху вкрили шифером, а другу бімітом. Дуже красиво вийшло.

Водяне опалення відповідає своїй назві: вода з труб тече, вентилів нема. У котельній, замість металевого бака для конденсації води, поставили стару дерев'яну бочку.

Підлога така, що й ступити на неї страшно. Штукатурка потріскалась. Двері відчиняються механічно — самі по собі. А внутрішні рами вікон встановлено так химерно, що вийняти їх неможливо.

Як бачимо, погарячкували будівельники з рапортом. Як би так зробити, щоб вони горіли на будівництві, а не біля рапортів?

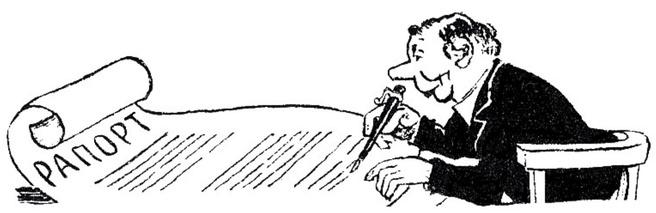

У Вашінгтоні завжди називали братів Фостера Оллена Драллеса і Фостера Джеремію Драллеса «знаменитою парою». Вважали, що молодший Оллен, розвідник, мав ідеї, а старший Джеремія, дипломат, безсумнівно, мав язик.

Ще ніколи протягом свого довгенького 67-річного життя Оллен Драллес не змінював своїх ідей так швидко, як за одно півріччя — останнє. Фактично, коли говорити правду, до П. С. і Оллен не змінював своєї одної ідеї за минуле сорокаріччя, лише, відповідно до часу і нових умов, перезастосовував свої аргументи для підтримки зафіксованої думки.

— Містер Драллес, — запитували час від часу його друзі з Уолл-стріту, — коли, на вашу думку, тепер розвалиться Радянський Союз? Чи скоро? Ми маємо плани...

— Скоро, — відповідав лаконічно Драллес.

— А по чому ви це судите?

— Хіба може вдержатись така розорена країна, як Росія, проти нашої інтервенції і внутрішньої контрреволюції? — впевнено відповідав розвідник. — Можете розробляти практичні плани для експлуатації російської нафти, вугілля, золота, лісів, людської сили... Не забувайте про мої інтереси!

Отак Оллен Драллес аргументував, що Радянський Союз «розвалиться» в результаті розорення і з допомогою зовнішньої економічної блокади. Він також належав до тих «пророків», які вірили і надійно передрікали, що гітлерівські орди «переріжуть Радянський Союз, як ніж масло, за три тижні». Але все це — відома історія.

Якщо «прогнози» Оллена Драллеса не здійснювалися, то він покладався на коротку людську пам'ять. Він і сам скоро забував про них, коли його плідний розум народжував нові аргументи для старої ідеї. Правда, уоллстрітські друзі Драллесів уже давно перестали виготовляти все нові «практичні плани для експлуатації» радянських ресурсів і з усією практичністю запопадливо взялися експлуатувати багатства Канади, Венесуели, Бразілії та інших своїх «партнерів» і «союзників». Братів вважали «мрійниками, які живуть у зовнішньому просторі», але драллесівська пропаганда була корисною для захисту «вільного світу», бодай, наприклад, відвертала увагу простих людей від того, що уоллстрітські акули виробляли таки в себе дома...

Тепер Оллен Драллес сидів у своїй пентагонській канцелярії, пахкав товсту гавану, переглядав свої нові аргументи, з задоволенням криво усміхався та підморгував своїй новій секретарці Дженні.

Дженні була блондинкою, бо Оллен, який називав себе «вічним дослідником життя», любив тільки блондинок. Він їх змінював часто, але завжди для відправлених і вже вимуштрованих знаходив місце у своїй розвідці.

— Містер Драллес, ваш брат, — сказала Дженні, відповівши на дзвінок телефона.

— Це ти, Джеремія? Долар і бог! — привітався традиційно молодший брат.

— Так, Оллен. Бог і долар! — відповів за звичкою старший брат. — Що нового тепер придумав?

— Багато! Уже послав інструкції всім агентам моєї розвідки, редакторам новинкарських агентств і газет. Починаємо посилену кампанію по радіостанціях «Голос Америки» і «Вільна Європа». Послухай: «Радянський Союз розвалиться — не завтра або післязавтра, але, безсумнівно, — за десять років...»

— Хвилинку, Оллен, — ти не чув останньої вістки?

— Ти слухай, Джеррі, потім скажеш... Ці геніальні ідеї народилися якось несподівано. Допоможуть розпалити нашу холодну війну. Слухай: «...десять років. Чому? Тому, що в нашій вільній системі є свобода, яка сприяє розвитку науки і техніки... У Росії, де немає нашої свободи, наука і техніка відстають. Ми будемо йти все дальше вперед, а Радянський Союз буде залишатися все дальше позаду, аж доки перед нашою зростаючою перевагою не розвалиться...» Як думаєш, Джеррі, не чудова ідея? Я видав інструкції: «Розробити цю провідну тему на всі можливі лади». Тепер загримить така кампанія...

— Але, Оллен, мій брате, ти не чув? Радянський Союз запустив у космічний простір першого сателіта Землі — вони його називають супутником. Величезного...

— Ау-у-у-у!.. — заревів молодший брат і знепритомнів.

— Містер Драллес, — сказала Дженні, взявши трубку від непритомного боса, — вашому братові погано...

— Покличте лікаря, — наказав старший брат. — Оллен скоро отямиться.

Він помилявся, Оллен був непритомний перший день, другий і третій — маячив, вигукуючи «Йдуть! Рятуйте!», і аж четвертого дня прийшов до свідомості під настирливим нашіптуванням у вухо старшим братом старого гасла: «Долар і бог! Бог і долар!»

— Долар і бог, — слабо привітався з братом Оллен.

Потім зірвався і, бігаючи, як навіжений, по кімнаті, кричав:

— Що буде, Джеррі? Пропали! Не тільки Чан Кай-ші і Лі Син Ман, але й ми з ними — пропали!.. Щось треба придумати... Вкрали — від нас?..

— Ні, — заперечив Джеремія Драллес. — Ніхто не повірить. Як вони могли вкрасти від нас те, чого у нас немає?

— Робота захоплених німецьких вчених?..

— Ні — і це не пройде. Ми їх захопили більше.

— Іграшка? Шматок заліза?

— А, оце — блискуча ідея! — погодився старший брат.

...І пішло — до скорого запуску другого і ще більшого радянського супутника. Ніхто точно не знає, що сталося з Олленом Драллесом протягом чотирьох тижнів після другого запуску. Він не показувався у своїй пентагонській канцелярії цілий місяць. Казали, що на протязі першого тижня він відмовлявся що-будь їсти і пити — і трохи не вмер. На лихо, і брата не було для розради — він робив «оберти» по землі по лінії Париж — Бонн — Багдад — Карачі — Тайпан — Маніла — Сеул.

Але Оллен Драллес не вмер. З кінцем місяця він з'явився навіть у бадьорому настрої.

— Дженні, — сказав він своїй секретарці, — записуй скоренько мої нові ідеї: «П. С. до всіх попередніх інструкцій...»

— Постскриптум? — спитала Дженні.

— Ні — пост-супутник, — аж розгнівався Оллен Драллес. — Немає більше ніяких постскриптумів, ані старої і нової ер, а є тільки пост-супутник — на все! Зрозуміла? Записуй: П. С. Сумно, але мусимо відкрито і щиро визнати неприємний і страшний для нас факт, що Радянський Союз випередив Сполучені Штати в освіті, науці і техніці. А чому?..»

Саме тоді до канцелярії ввійшов брат Джеремія Драллес, який тільки що вернувся з Мадріда. Але молодший брат, захоплений наскрізь новою думкою, продовжував диктувати:

«...Чому? Радянський Союз лишив нас позаду якраз у тому, в чому, як нам фальшиво здавалось, ми стоїмо горою — в науці і техніці. Тепер ясно: ми відстали тому, що ввели в себе погані принципи соціалізму — принципи застою. А Радянський Союз випередив нас якраз тому, що застосував у себе хороші принципи капіталізму — принципи прогресу. І ось, хоч як нам, може, не хотітись, якщо ми хочемо бодай зрівнятись з Радянським Союзом, ми мусимо піти за його прикладом...»

— Оллен! Оллен! — почав несамовито кричати Джеремія Драллес. — Що ти плетеш? Чи ти — збожеволів?

— Значить, ідея... не добра? — спитав переляканий Оллен.

— Божевільна! Таж ми в такий спосіб самі собі горло перерізували б! Якщо мільйони простих американців переконалися б у тому, що ми відстали, бо в нас нібито «соціалізм», а Радянський Союз випередив нас, бо там нібито «капіталізм», то можуть захотіти такого «капіталізму» тут у нас, значить — можуть захотіти соціалізму!

— А я думав... — почав молодший брат — і замовк...

П. С. Від того часу Фостер Оллен Драллес не має більше ніяких ідей — лише сидить та дивиться у простір. А його брат Фостер Джеремія Драллес залишився тільки з ідеєю «холодної війни», яку він програє, але ніяк не може цього зрозуміти.

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

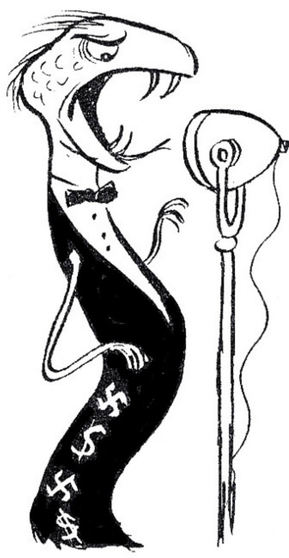

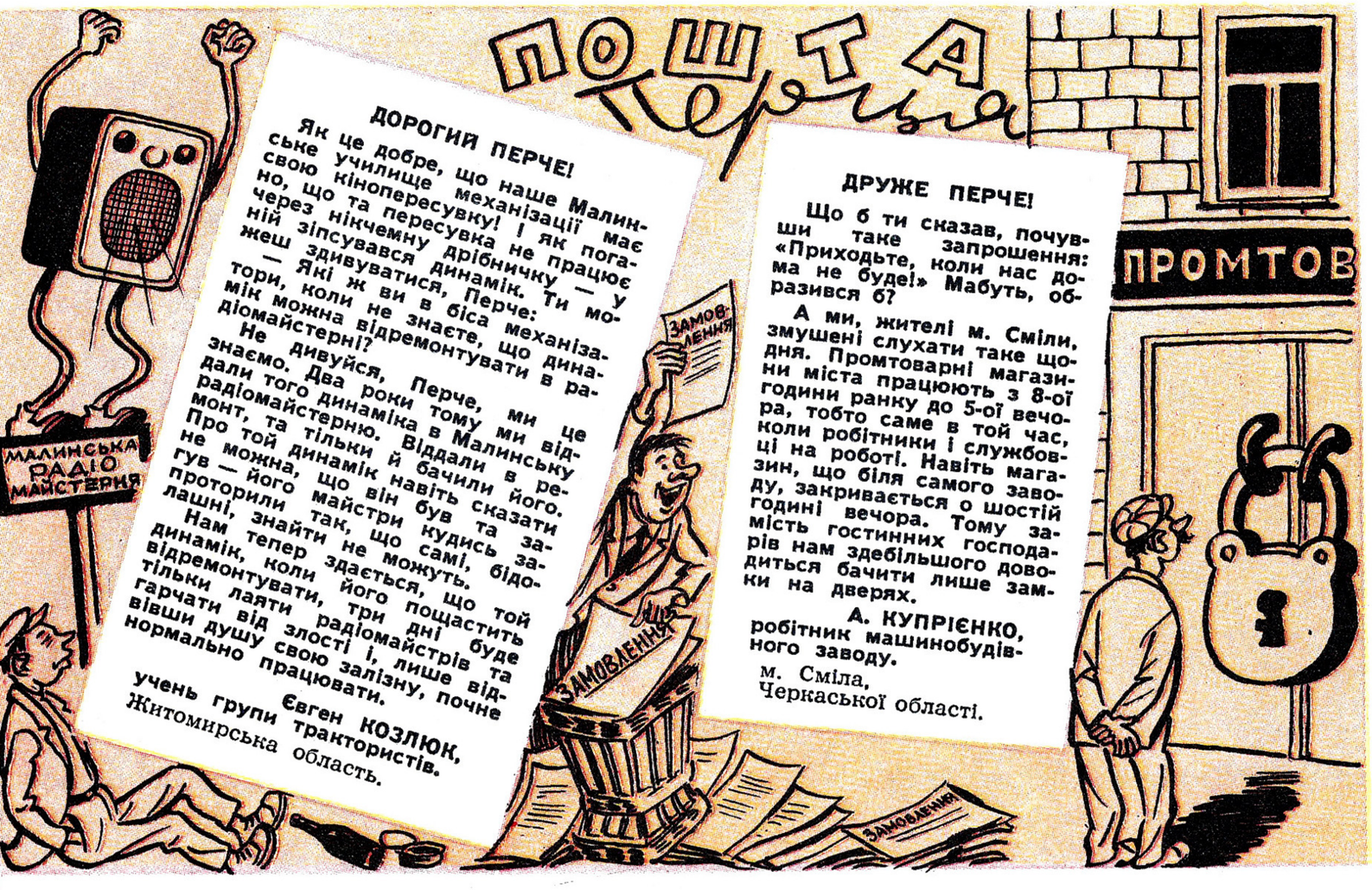

Мал. К. ЗАРУБИ

Кукурудза: — Сам їсть за двох, а мене не підживлює.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. Л. КАПЛАНА

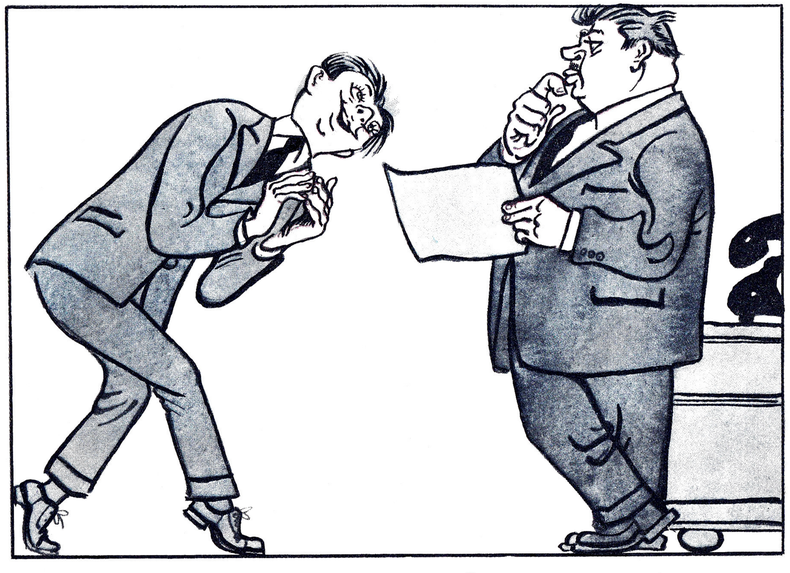

— Скаржаться на тебе, що ти грубіян! Дивно, я цього не помічав...

Справи курортні

Нещодавно їхали ми з огрядним рожевощоким мужчиною в одному купе поїзда Одеса—Київ.

— Не з курорту, часом? — поцікавилися ми, дивлячись на свіже, засмагле обличчя сусіда. — Ну й як там?

— Та... як би вам сказати, — розвів він руками.

— Погано годують?

— Хто сказав? — здивувався пасажир.

— Чи лікують погано?

— Та й на лікування поскаржитися не можу...

— Чим же ви незадоволені?

— Поїдьте самі, побачите...

На цьому наша розмова обірвалася.

...На Куяльницький курорт в Одесі прибули ми саме тоді, коли директор тресту їдалень та ресторанів т. Титов відкривав там свій новий заклад. На його фасаді було вирізьблено: «Дієтична їдальня».

Посунули до тієї їдальні хворі й ахнули: за столами вусаті дяді сидять, посоловілими очима навкруг себе водять. А біля кожного з них «дієта» стоїть: кухоль пива і графин з оковитою.

Вийшли хворі з їдальні, перечитали напис на фасаді та до т. Титова: «Яка ж це дієта?»— питають. А він їм:

— Наївні ви люди! Хіба ж я можу манною кашею та киселиком фінансовий план виконувати? Я он в Аркадії аж три точки відкрив. І які точки — ресторани! З музикою, з танцями. З широким асортиментом, починаючи від «московської» і кінчаючи українською горілкою з перцем. Наш трест знає, як підносити загальний тонус курортника! Півлітра, шашличок і, будь ласка, — море по коліна!

Дізналися ми, що кипуча діяльність керівників Одеського тресту їдалень та ресторанів на цьому не обмежилась. У приморському курорті, в районі трьох дитячих санаторіїв, вони відкрили чайну, в якій, лякаючи дітвору, до пізньої ночі шумить такий комиш, що аж на одеських бульварах каштани гнуться...

Одеські гуляки, що злітаються сюди щовечора, як метелики на вогонь, не нахваляться дирекцією тресту їдалень та ресторанів. Де, в якому курортному місті ще так дбають про гуляк, як в Одесі? Правда, хворі, що приїздять сюди на лікування з сім'ями, подяк одеським ресторанам не виносять. Але т. Титову начхать на це. Для нього комерція насамперед!

Включившись у курортні будні й пообідавши в одній з таких «дієтичних їдалень», захотіли ми, так би мовити, культурно відпочити.

— Коли у вас можна концерт послухати? — запитали ми масовика санаторію «Аркадія № 8» т. Маноліса. — Артисти філармонії часто до вас навідуються?

— Та навідуються, — почухав потилицю масовик, — але... кусаються!

— Артисти кусаються?

— Артисти ж! Один-два виступи артистів філармонії, і місячний бюджет на всі культурні заходи ляснув. — А до того ж концерти такі... — І масовик скривився, наче проковтнув склянку оцту.

А от заступник директора Одеської обласної філармонії т. Вакуленко оптимістично розцінює діяльність артистів і не кривиться.

— Здравниці міста, — бадьоро рапортує він, — обслуговують три концертні бригади, капела бандуристів... Крім того, маємо 44 солістів... Танцювального колективу немає. Що нема — то нема... Ногами, знаєте, важче кренделі виводити... А взагалі хворі не скаржаться. От візьміть, приміром, бригаду Астахова...

І ось ми на концерті бригади т. Астахова.

Головний номер, або, як кажуть, «гвіздок програми», це сам Астахов. Він пропонує публіці вінегрет з кількох десятків хороших пісень радянських композиторів. Не переводячи подиху, Астахов випалює їх майже на один мотив і пропонує слухачам встановити, який композитор у кого «спер» мелодію. Конферанс Астахова, що займає мало не половину часу виступу концертної бригади, перевантажений заяложеними банальними дотепами і перелицьованими старими анекдотами.

У складі бригади соліст Левятом. Він доспівує арії, як правило, вже за завісою.

— Повітря йому, бідоласі, бракує, — пояснює масовик Лермонтовського санаторію № 1 т. Могилевич. І, скрушно зітхнувши, додає: — Що й казати, дорога халтура — 1300 карбованців за годину виступу.

З цим не можна не погодитись. Устами масовика глаголить істина.

І вирішили ми більше не відвідувати концертних бригад філармонії, що виступають на курортних естрадах, а переключитись на кіно. Тільки переключились, коли чуємо:

— Не продавайте квитків кому попало!

— А ви не пускайте в санаторії кого попало!

— А ви не продавайте, тоді ми не пускатимемо!

— А ви не пускайте, тоді ми не продаватимемо!

Це сперечаються завідуючий відділом кінофікації т. Забєлін і заступник начальника управління курортів т. Турко. А тимчасом на кіносеанси в санаторії ходять усі, хто хоче, частенько заглядають сюди й п'яні хулігани, що здіймають колотнечу і зривають кіносеанси.

Побувавши на кількох таких кіносеансах, подалися ми навпрошки до обласного відділу культури. От, думаємо, розповімо їм про все, і вони наведуть порядки з культобслуговуванням курортників.

— Що? — здивовано звела брови заступник начальника відділу Анастасія Іванівна Кулакова. — Та в нас своєї роботи оце поки (вона провела ребром долоні по горлу), а ви про курорти... Та йдіть ви до біса, зайнята я!.. (Це в телефонну трубку). Вибачте... (Це знову до нас). Отак з ранку до вечора... Не заважайте, прошу, у мене товариш... Товариш у мене, кажу! (Це знову в трубку). Є у нас завідуючий міським відділом культури Петро Михайлович Груздецький, симпатичний чолов'яга... Це його парафія...

І ось ми у Петра Михайловича.

— Хто вас до мене послав? — підводиться нам назустріч Петро Михайлович, — Кулакова? У них, в обласному управлінні, п'ять інспекторів, а в мене?.. Є в курортному управлінні старший інспектор по культурно-масовій роботі Тетяна Іванівна Єфімова. Дуже мила жінка. Вона в «курсі діла».

— Що я одна зроблю? — розводить руками Тетяна Іванівна. — Понад п'ятдесят санаторіїв та будинків відпочинку... А хороших масовиків катма. Хіба от Войтулевич Віктор Миколайович... той уміє дозвілля хворих організувати... Так де ж їх таких набереш масовиків, як Віктор Миколайович?.. Він на Куяльнику працює, можете пересвідчитись!..

На Куяльнику мав того вечора відбутися літературний концерт. Войтулевича на території курорту ми не знайшли. Концерт почався без нього.

Поки в клубі санаторію йшов концерт, масовик ховався від людського ока дома. Вилив на голову відро води, але хміль не проходив.

Що й казати, веселий масовик!

Серед масовиків, що керують культурно-масовою роботою у здравницях Одеси, можна знайти і будівельників, і теплотехніків, і таких, що закінчили технікуми фізкультури... заочно, і таких, що взагалі нічого не закінчували... Є молоді, а є й такі, яким давно вже на пенсію пора. Де вже їм веселе дозвілля організовувати, коли їх вечорами на сон хилить.

* * *

Одеса — місто курортів.

Усе тут є для трудящої людини: і цілюще повітря, і променисте сонце, і прекрасне Чорне море, і чудесні здравниці, і хороші лікарі.

От якби ще навчилися там по-справжньому культурний відпочинок курортників організовувати!

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

—Ну й міцний же самогон у тещі, навіть трактора перекинув.

ЗАГАДКА

Не загадка, пробачте, а морока,
Допоможіть, будь ласка, ви мені:
Виходить, дні бувають по півроку,
Якщо в Грицька за рік два трудодні?

В. СИМОНЕНКО.

м. Черкаси.

ОДИН У ПОЛІ

Читав оратор далі й далі,
А слухачі дрімали в залі.
І лиш один аплодував —
Той, хто промову написав.

В. ЗАХАРОВ.

м. Запоріжжя.

«ДИТИНКА»

— Він малий ще працювать! —
Каже людям мати.
А «дитинка» пудів п'ять
Кида вище хати.

Д. РУДЕНКО.

с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

«БУДГРИБ»

Мал. К. АГНІТА.

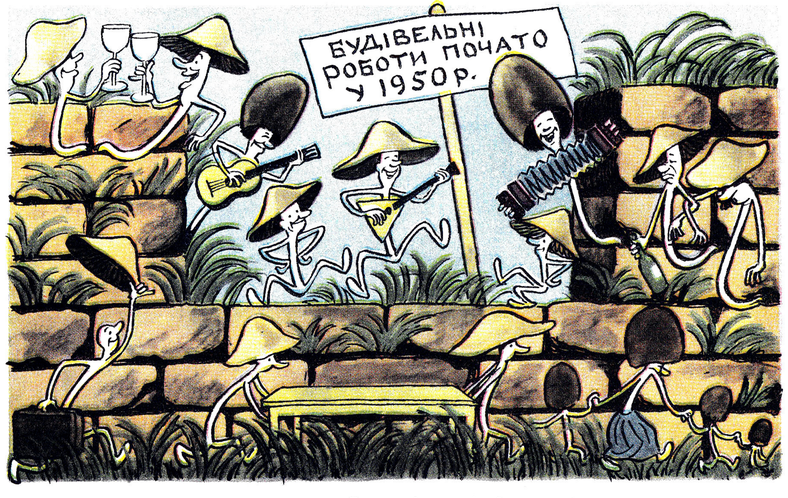

— З новосіллям вас!..

Мал. БЕ-ШІА

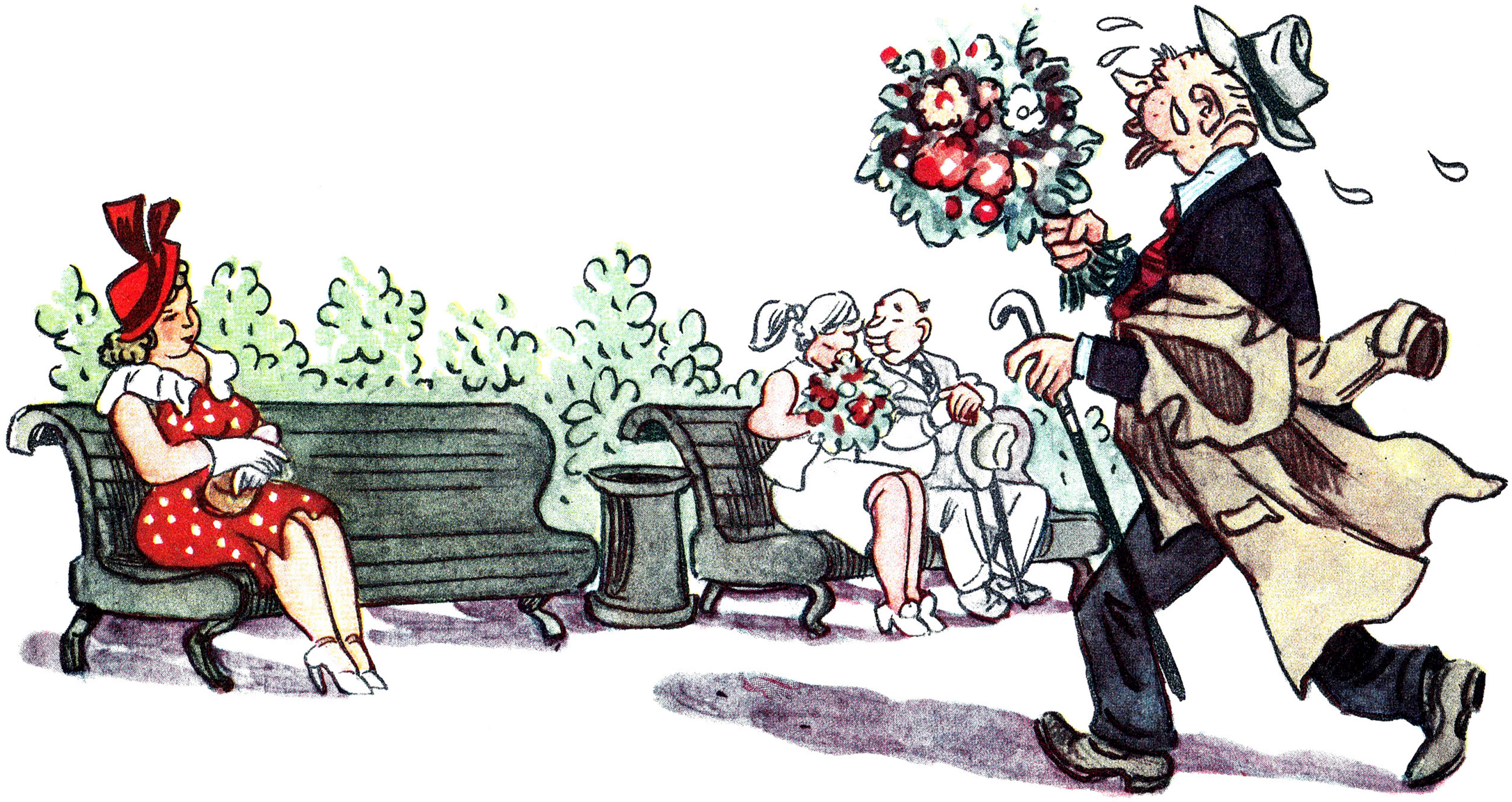

Повість про бідних захеканих.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

— Ех, його б устами та мед пити!

Троє горобців літали по Полтаві, шукаючи чогось їстівного, й приземлилися поснідати у дворі по вул. Сковороди, № 26.

— Кар... Кар... Ви що? Збожеволіли? — закричала на них ворона з даху сусіднього будинку. Горобчики злякано знялися і полетіли до неї. — Не підлітайте близько, — замахала крильми ворона,— ви тепер інфекційно-небезпечні особи!

— Що? Що сталося? — перелякано зацвірінькали горобчики.

— Та хіба ви дурні, не знаєте? У тому ж дворі ветеринарна бактеріологічна лабораторія міститься. Вона провадить досліди над тваринами, зараженими небезпечними хворобами! Чули, яким важким духом тягне від віварія? Ніхто з сусідів навіть кватирку не може відчинити.

— Та що ви кажете?!—обурився старший горобець. — Хіба таке неподобство може бути у такій густонаселеній частині міста?

— А те, що чуєте, — похмуро сказала ворона. — Я через цей двір круглою сиротою стала! Всі родичі загинули.

По цих словах наймолодший горобець сіпнувся і впав на землю.

— Невже не можна перенести цю інфекцію кудись за місто? — запитав старший горобець після паузи, яка, на його думку, була достатньою для вшанування пам'яті покійного.

— Ця лабораторія була раніш у районі Шведської могили, — відповіла ворона. — А от з 1946 року лабораторію перевели сюди. Сусіди вже 11 років б'ються, щоб виселити її, але нічого не можуть зробити! Головлікар Пашков заважає. Йому, бач, зручно! Тут у нього і квартира, і базар під боком, і дочка у сільгоспінституті на цій же вулиці вчиться, і жінку свою (без спеціальної освіти, — іронічно скривилася ворона) — теж у лабораторію на роботу влаштував. Он бач, як Пашков кухню від сусідів капітальною стіною одгородив і санвузол привласнив. Куди вже сусіди не писали. І до головлікаря Полтавської санінспекції т. Скрипника, і до начальника санепідуправління т. Компанцева в Київ, і до його заступника т. Пилипенка, а Пашкову хоч би що. Заражає кругом повітря і край. Я оце літаю сюди попереджати всіх птахів про небезпеку, а сьогодні спізнилася і... бач, що трапилося,— сумно показала ворона на передчасно померлого горобця.

— Треба влаштувати постійне чергування,—серйозно цвірінькнув старший горобець. — Ви летіть у своїх справах, а потім мене змініте!

Птахи швидко порозумілися.

А от деякі люди — ніяк не можуть!

Олекса ОЧЕРЕТ.

МАЛЯТКО У ТРАМВАЇ

Малюнок нашого читача
В. ГАВРИША — м. Дніпропетровськ.

— Встаньте, це моє місце!

РЕМОНТ З САМООБСЛУГОВУВАННЯМ

Уявіть собі таку картину: приносить директор Харківського ремзаводу т. Корякін до шевця черевики лагодити. Платить гроші авансом і сподівається на те, що «справа майстра боїться». Швець обіцяє зробити все в акураті. Але що виявляється? Набоєчку не підбито, латку не пришито і закаблуки в різні боки дивляться. «Ось вам, — каже швець, — молоток, ось гвіздки, ось дратва, ось смола і роботи тут на яких-небудь півгодини. Самі полагодите».

Ех, і обурився б т. Корякін, напевне! Обурився б не менше, ніж працівники автоколони Чечельницького цукрозаводу (Вінницька область), які сплатили Харківському ремзаводові 37 тисяч карбованців за ремонт автомашин, а потім два тижні власноручно доремонтовували їх.

РАДІОПЕРЕШКОДА

Коли над Кременчуком проносилася гроза з громом і блискавкою, працівники місцевого радіовузла бідкалися: «Грозові перешкоди!..» Коли ж гриміло з чистого неба, та так сильно, що аж вуха доводилося затикати, ті ж працівники вузла шепотіли: «Черепахов!..»

Шепотіли і нашептали: життям і діяльністю М. С. Черепахова — начальника Кременчуцького радіовузла — зацікавилися місцеві організації. І виявилося, що Черепахов не тільки хам і грубіян, а ще й злісний окозамилювач, що він зовсім не відповідає посаді, яку обіймає.

Довелося тоді керівникам Полтавського обласного управління зв'язку звільнити Черепахова. Правда, приятелі з дирекції радіомережі допомогли йому оформити це звільнення «за власним бажанням».

Тихо стало на Кременчуцькому радіовузлі. Перешкод, як запевняють радіослухачі, стало менше навіть і в грозові дні. І раптом знову грім з чистого неба: повернувся Черепахов! Назад, до Кременчука, на той же радіовузол, з якого його, м'яко кажучи, прогнали. Тепер він здійснюватиме тут технічне керівництво як інженер.

Бо так захотілося йому. Так сподобалося директорові обласної радіомережі — т. Портеру. І так розпорядився сам начальник обласного управління зв'язку т. Гурло.

Їм, бачите, «згори видніше»... З їх ласки на радіовузлі знову опинився М. С. Черепахов — найсерйозніша радіоперешкода з усіх, яких так побоюються кременчуцькі радисти.

Дух у...

Є на Кіровоградщині районний центр Мала Виска. Так от знявся у цій Малій Висці великий галас: старе і мале на всі заставки ім'я Бориса Яковича Соболя згадує.

Хто ж такий Борис Якович Соболь? А це, — кажуть мешканці райцентра, — той, хто нам усім духу дає!

— Хто він — хуліган? Розбишака?

— Ні, директор цукрового заводу...

Не солодко живеться людям при цьому директорові. Вдосвіта радіо будить людей на фіззарядку і рекомендує їм провітрити приміщення. Фізкультурники відчиняють кватирки і тут же зачиняють: з вулиці несеться такий сморід, що аж дух забиває.

І всі розуміють, що це Борис Якович Соболь знову випустив у воду ядучі відходи виробництва. Випустив у заводське водоймище, а звідти через греблю вони потрапили і до місцевого ставка. Колись у цьому ставку люди купалися, а тепер до нього й не підступишся. Колись у ньому риба водилася, а тепер її й сліду не видно — всю перетруїв директор цукрозаводу.

Тверда вдача у Бориса Яковича Соболя! Не раз його штрафували, не раз йому пропонували будувати відстійники, та він і слухати про це не хоче. Штрафи він справно сплачує (розуміється, з заводської каси), а воду, як і раніше, отруює та наповнює повітря нестерпним смородом.

Дає духу людям!

Мкртич КОРЮН

ДИПЛОМ

Мав сина гордий багатій.
То був не син, а божа кара —
Картяр, гуляка, лиходій,
Пройдисвіт, бовдур і нездара.

Не шкодував грошви татусь,
Не покидав синочка в скруті.
А той, не дуючи і в ус,
Сім літ учився в інституті.

І ось одержувать диплом
Він їде в місто скакуном.

Спинився кінь біля воріт,
Студенти збіглися веселі.

Лакей дурила — сивий дід
Диплом виносить на тарелі.

Зареготав багацький син,
Лакея ляснувши по спині:
— Винось диплом іще один —
Моїй чудовій конячині!

Старий слуга віддав чолом:
— Розумно зволили сказати.
Коли ослу дали диплом,
То чом коневі теж не дати?..

Вільний переклад
з вірменської П. ГЛАЗОВОГО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Від ПЕРЦЯ. Не подумайте, що це боягузи. Ні, вони біжать повідомити міліцію, що їх хуліган ображає...

Мал. В. ЛИСТРОВОГО (Харків).

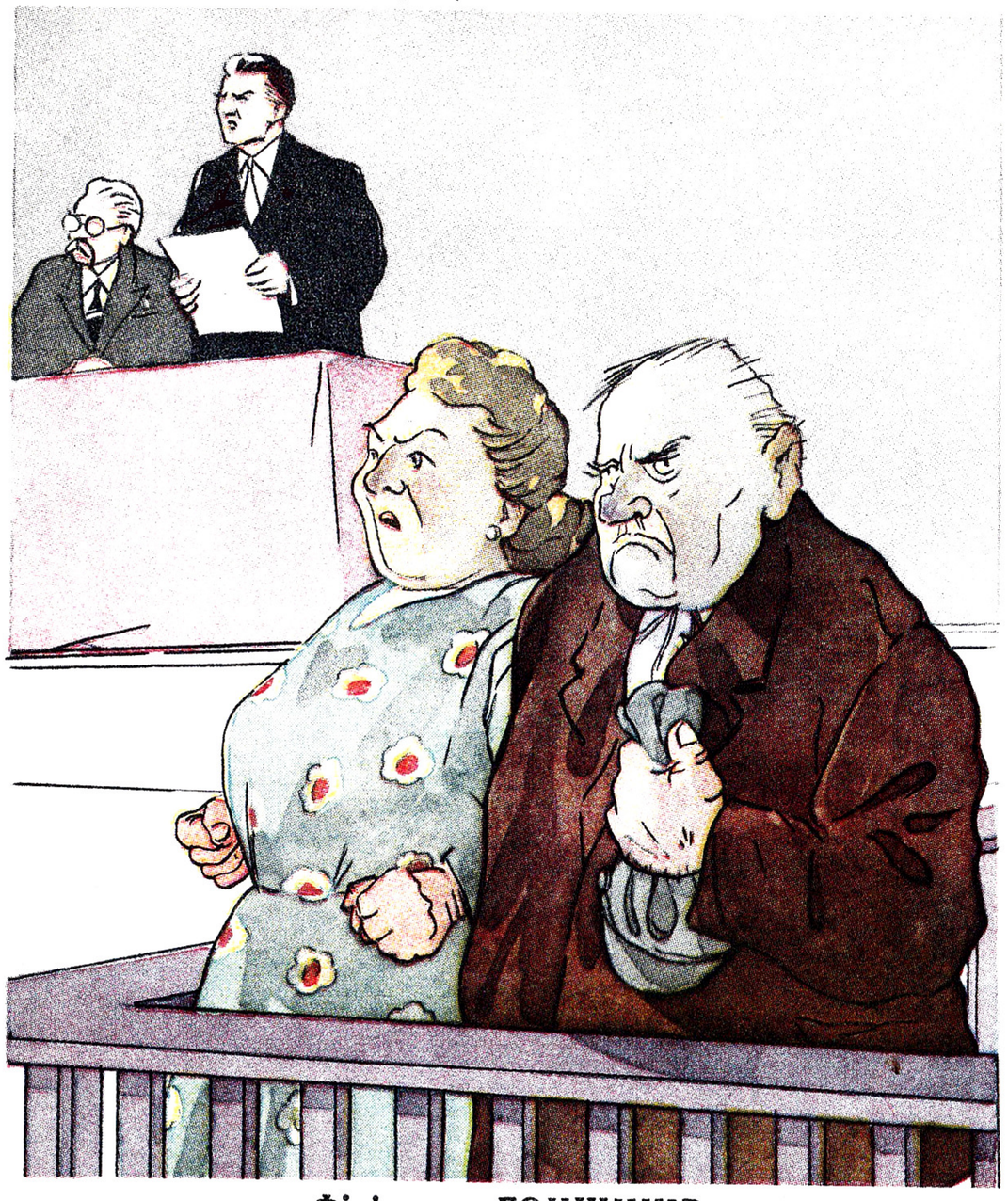

Фініш самоГОНЩИКІВ.

ДЯДЬКИ-СИДЬКИ

У виконкомі Йовсузької райради (Луганська область) працює чимало людей і всі вони весь свій робочий день сидять у школі. Степан Йосипович Семененко — голова райвиконкому — і той цілими днями з школи не виходить.

Чого б? — спитати.

А так — просто. Сподобалося людям приміщення школи і його забрали під райвиконком.

Було це ще 1949 року. А року 1956-го виконком обласної Ради прийняв постанову звільнити приміщення і передати його дітям, щоб вони могли навчатися в одну зміну.

Наївні діти! Вони, розуміється, і не думали, що та постанова немов той півень — проспіває, а там хоч і не розвидняйся.

А вийшло саме так. От уже два роки минає, як прийняли цю постанову, а райвиконком все ще живе в школі!

— Дяді, з школи вибирайтесь,— гукають діти, — півник проспівав давно!..

А дяді ані руш.

Недочувають, чи що?

Чудеса в решеті

ДОКОПАВСЯ!

У колгоспі ім. Кірова, Херсонського району, загинула гніда кобила Майка.

Старший ветлікар Чорнобаївської МТС Хорунжий В. В. кобилу розтяв і в акті написав, що в покійниці була «закупорка жовчного міхура камінням, внаслідок чого розвилась жовтуха і запалення».

Грунтовний висновок. Науковий!

Залишилось лише додати: з анатомії відомо, що у коней жовчного міхура взагалі нема.

Бачте, як гніда кобила ветлікаря з ніг збила. Видно, слабенько він підкований.

ОЦЕ Копилка!

— Включаємось у похід за економію! Обженемо всіх! — хором вигукнули керівники Дніпропетровського трубопрокатного заводу ім. Карла Лібкнехта.

— А де ж наша копилка? Куди тії заощадження будемо складати? — пролунав голос якогось скептика-одинака.

Почали шукати підходящу копилку. Зрештою, знайшли...

З мартенівського цеху або з шлакового двору ідуть думкари на заводське звалище. А в тих думкарах під всяким сміттям лежать брили металу. Думкари перевертаються, і ті брили летять під укіс. Летять аж свистять, аж земля гуде!

А внизу стоять ловці-молодці з такої організації, як «Вторчормет». Вони тії брили металу сортують, вантажать на самоскиди і гайда.

А куди ж гайда?

Та на шлаковий двір, або в копровий цех того ж таки трубопрокатного заводу. Там ловці-молодці підібраний метал продають... тому ж таки заводові.

Боротьба за економію на цьому не закінчується. Ось ремонтують мартенівську піч. До печі подають думкари. Їх завантажують дорогою цеглою, яка має поетичну назву: шамот, динас. Ота цегла вже не може стояти в мартенівській печі, але ж її доконче потрібно відправити на переробку, як цінний матеріал.

Аж ні. Думкари, навантажені цеглою, спершу везуть на вагу, а потім тягнуть на 102 колію, щоб там розвантажити. А розвантажують вагони вручну, бо механізації і в помині нема. І поки робітники перебирають руками цеглину за цеглиною, з заводу лунає: «Давай порожняк!»

Давай, так давай. Думкари швиденько перевертають і цегла летить туди ж, де й метал.

А внизу стоять ті ж самі верткі вторчорметівці. Вони збирають цеглу і везуть... ну, звичайно, везуть продавати. Ціна тверда — за самоскид цегли 250 крб. І ні копійки менше.

Але не можна директорові трубопрокатного заводу т. Казакову лише докори кидати. Все ж таки частину металобрухту на заводі надійно зберігають. Он там, біля колесопрокатного цеху, в густому бур'яні, під шаром піску лежать тисячі бракованих коліс. Тисячі тонн сталі!

В. ВИХРОВ,
редактор стінгазети «Зміна».
м. Дніпропетровськ.

Пошта Перця

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, мабуть, думаєш, що між паровозом, тепловозом і електровозом є якась різниця... Інакше, мовляв, для чого ж вони по різному називаються?

Радимо тобі звернутися у цій справі по консультацію до т. Вовка — начальника будівельного управління № 2, яке споруджує в селі В'язівки, Юр'ївського району на Дніпропетровщині, приміщення середньої школи. Він авторитетно роз'яснить, що між тепловозом і паровозом, як і іншими двигунами, машинами і механізмами, ніякої істотної різниці немає. Всіх їх, на його думку, можна назвати одним словом: «Самопхай».

Саме за таким принципом працює на будівництві школи підйомний кран. Щоб повернути його, робітникам доводиться тягнути кран канатом і підштовхувати збоку. А все тому, що будівельне управління кілька місяців ніяк не може дістати одну шестерню, щоб відремонтувати кран.

Не управління, а теж якийсь «самопхай»!

М. МОЛЧАНОВ.
Юр'ївський район,
Дніпропетровської області.

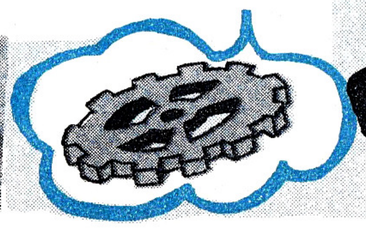

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Обов'язково познайомся з начальником Старовижівської районної контори зв'язку Олександром Пантелеймоновичем Акименком. Яка це чудова, привітна людина! Нічого поганого про неї сказати не можна. Боронь боже! Спробували ми якось щось таке сказати — і заріклись.

Якось приїхав до нас у колгосп представник з обласної контори зв'язку, подивився і обурився. Це, каже, подобство, що роботи по радіофікації села, які почалися ще в 1952 році, досі не завершені. О. П. Акименко, що супроводжував представника, погодився. Правильно, каже, це наше упущення. Ми цю помилку негайно виправимо. І тут же дає нам вказівку: «Присилайте завтра машину за матеріалами».

Та коли наші люди приїхали у Стару Вижву, Акименко заявив їм: «Ніяких матеріалів вам не дамо. Будете знати, як скаржитись на мене».

І ти, дорогий Перче, нічого поганого про О. П. Акименка не кажи. Бо він і тебе без радіо залишить.

А. РИБАК,
голова колгоспу ім. Калініна.
Старовижівський район,
Волинської області.

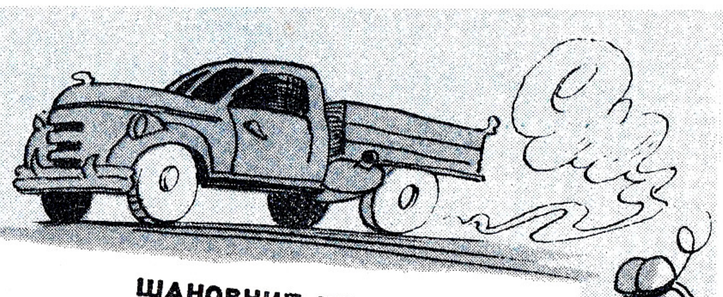

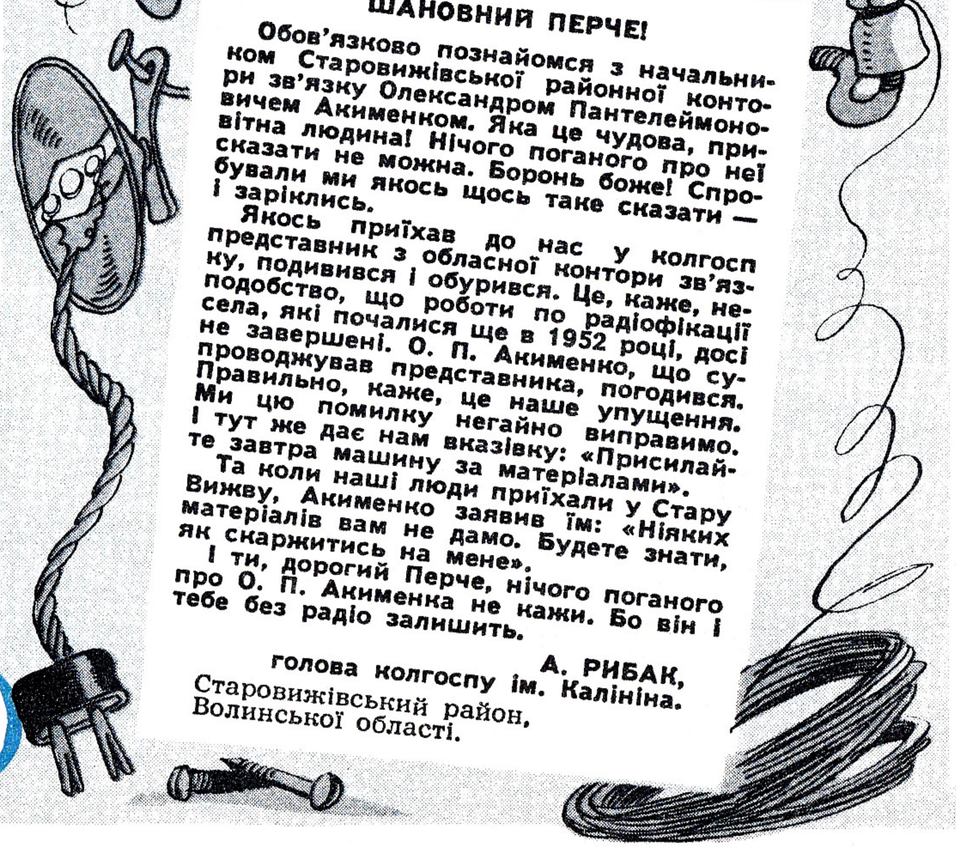

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи не взявся б ти втлумачити деяким упертим головам з Кіровоградського заводу «Червона зірка», що найкоротша лінія між двома точками це — пряма. Ми пробували, але у нас нічого не виходить. Уже не раз ми роз'яснювали керівникам заводу, що Витязівський район знаходиться за 80 кілометрів од Кіровограда і що сівалки та інші сільськогосподарські машини, занаряджені для цього району, нема потреби возити залізницею. Дешевше і зручніше одержувати їх у Кіровограді. Так ні ж! Заводські мудриголови і слухати про це не хочуть. Вони залізницею ганяють механізми кружним шляхом аж до станції Людмилівка, Миколаївської області. Звідти до нас — 45 кілометрів, і нам однаково доводиться висилати автотранспорт.

Одержувачі вантажу обурюються, протестують і... платять. Платять за перевезення вантажу залізницею, платять за розвантаження, за зберігання, за навантаження на автомашини і знову за розвантаження... Власники придбаних механізмів платять і стогнуть, а керівники заводу — посміхаються. Їм — хоч би що! Вони ревно дотримуються свого правила: як не блудити, аби їздити...

А. КОРЧАКА.
Витязівка,
Кіровоградської області.

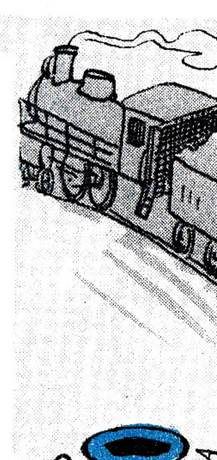

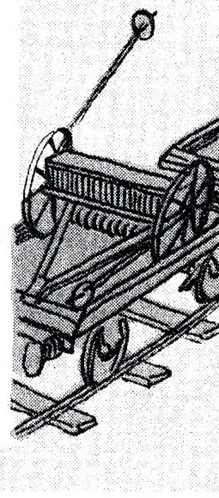

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

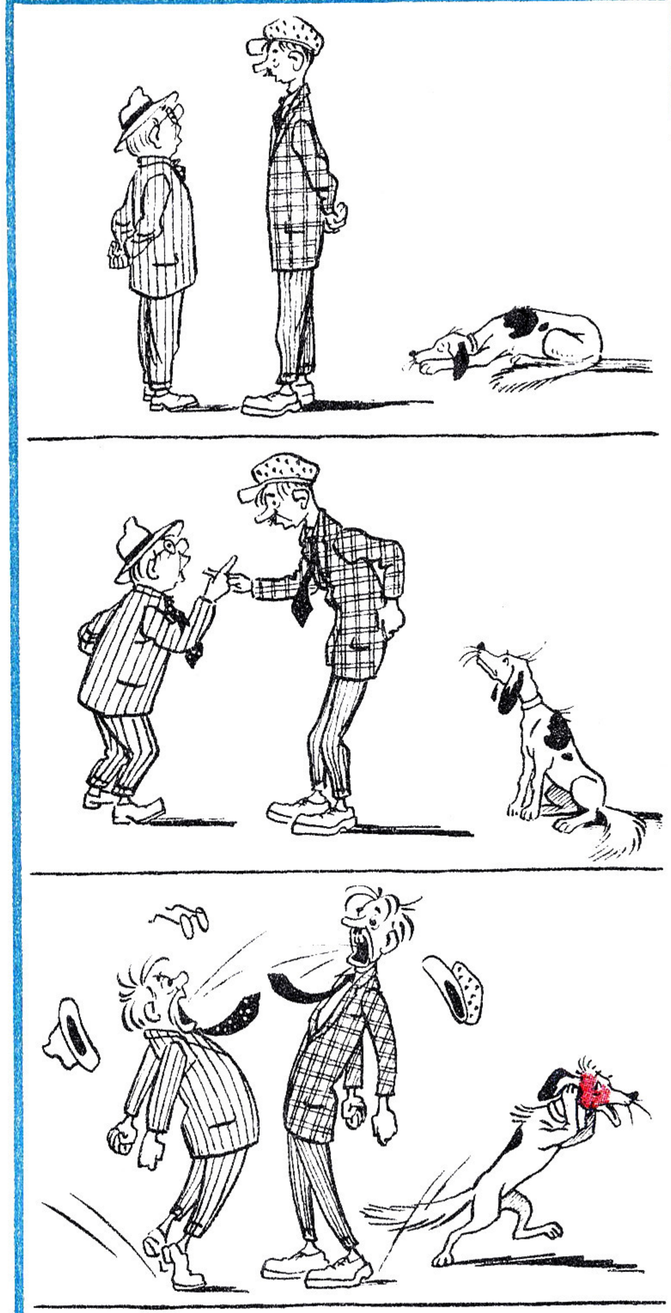

Культурна розмова.

ЗБЕРЕГЛИ КОПІЙКУ...

Не дуже велике підприємство — Теребовлянський райпромкомбінат, але чимало в ньому є такого, що треба берегти й охороняти — тут і пальне, і матеріали будівельні, і вугілля.

Тож і мав той комбінат сторожа, який все це добро стеріг. Тихо, скромно та сумлінно виконував він свої немудрі обов'язки, робив діло корисне.

Але на початку року прийшла з області бумага — наказ начальника Тернопільського управління місцевої й паливної промисловості про поліпшення організації і скорочення кількості штатних одиниць у відомчій охороні.

І було наказано директорові Теребовлянського комбінату скоротити охорону.

Легко сказати чи написати: «скоротити».

А як ти охорону, що складається з одного сторожа, скоротиш?

Як покинеш господарство без охорони?

На кого покинеш?

Не наважився сам директор комбінату виконувати обов'язки сторожа — у нього клопоту і без цього чимало.

— Ну, то викручуйтесь, як знаєте, — сказали у райфінвідділі і припинили видачу зарплати всій адміністрації комбінату. Що тут робити?

При райвідділі міліції існує позавідомча охорона — подалися туди керівники комбінату. Довго довелося листуватися та з областю ув'язувати цю справу, але діло увінчалося успіхом: було підписано договір про охорону підприємства не якимось там кустарем-сторожем, а міліцією.

А сторожа було скорочено...

І зітхнули ті, що наказа писали в області, наче гору з пліч скинули. Тепер охорона комбінату буде коштувати всього-на-всього на 25 тисяч карбованців дорожче, ніж це коштувало раніше.

Так зате сторожа скорочено!

От що значить по-хазяйському розсудити та розмізкувати!.. От що значить — берегти копійку!

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

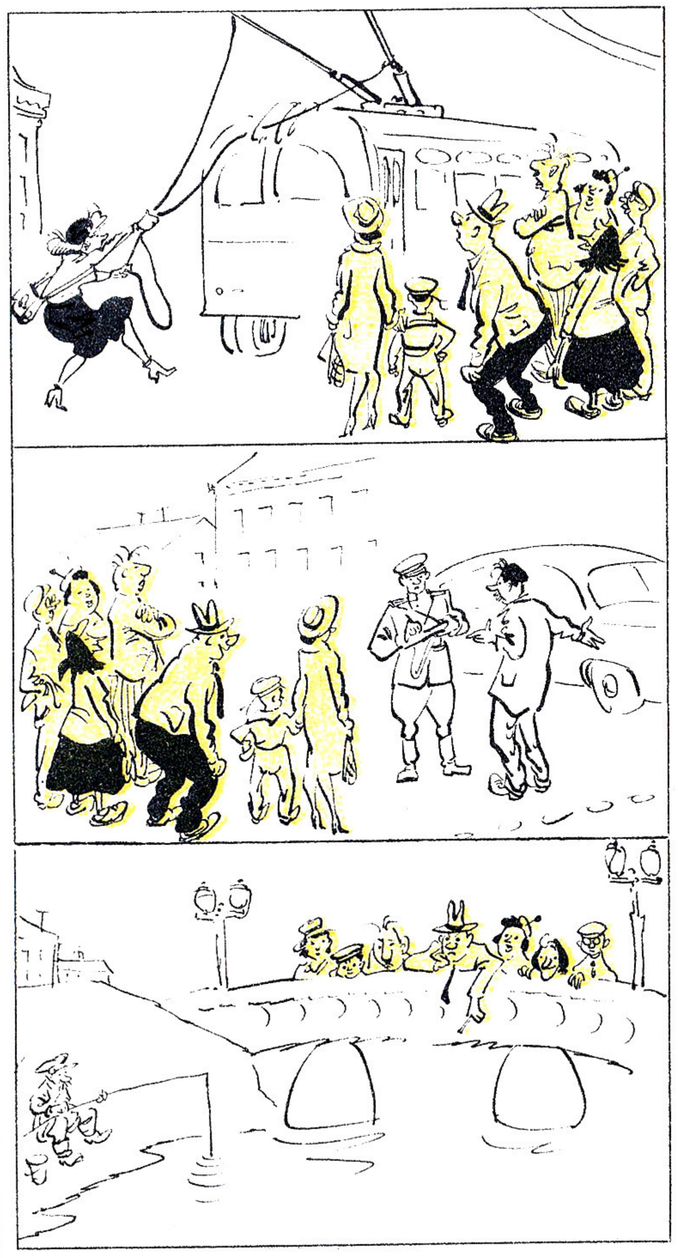

Була б причина, а зіваки знайдуться.

НАВІГАЦІЯ У ЛЬВОВІ

У Львові навігація в повному розпалі. Дехто посміхнеться: у Львові? Та там і річки ж нема...

Річки нема, а навігація йде повним ходом. Плавають по воді механізми, будівельні матеріали.

Далеко, правда, все це добро не запливе. Відшвартувавшись з одного «берега» подвір'я на вулиці Московській, воно причалює до другого «берега» того ж подвір'я. Бо на всеньке подвір'я розляглася калюжа. Велика калюжа. Чудова калюжа! У Гоголя і то, мабуть, невистачило б фарб, щоб описати її.

А от у т. Сухорукової — начальника Львівського будівельного управління № 4 — вистачає. І фарб, і крейди, і різного іншого добра. Ці матеріали вона центнерами гатить у воду.

Після того, як у калюжі опинилися ще й насоси, пересувні штукатурні станції й металеве риштування, вона остаточно стала схожою на технічно оснащений морський порт.

Подейкують, що це захоплююче видовисько привернуло до себе увагу художників. Невідомо тільки, що саме вони збираються малювати: морський пейзаж чи карикатуру з натури?

Проте начальника будівельного управління № 4 т. Сухорукову це мало обходить. Їй, як кажуть, те море — по коліна...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Куди веде шерстяна нитка» — під такою назвою у № 18 журналу (за 1957 рік) було надруковано фейлетона про розкрадання державного й громадського майна в чернівецьких промартілях «Соцпраця» та «4-а п'ятирічка» та на 2-ій трикотажній фабриці.

Заступник прокурора УРСР т. Шугуров повідомив редакцію, що Чернівецький обласний суд розглянув справу розкрадачів і засудив: Якубцева М. М., Глізера Х. З. — до двадцяти років; Берко-Кіршнера Н. Л. — до п'ятнадцяти років; Гофмана І. М., Бойнякова П. І., Литвина Г. К., Пельцела Л. Д. — до дванадцяти років; Перепльотчикова П. Ю., Погоріллера Ш. Х., Бузуляка М. А., Бухбіндера Р. М., Горбульова М. Ф., Чайку В. М., Дворецьку М. І. — до десяти років. Шістнадцять учасників зграї розкрадачів засуджено до різних строків ув'язнення.

★ У № 23 журналу (за 1957 р.) було вміщено фейлетона «Батьки та момсики» про незадовільний стан виховної роботи серед молоді у Житомирі.

Як повідомив завідуючий відділом шкіл і вузів Житомирського обкому КП України т. Ющак, фейлетон було обговорено на бюро міськкому та обкому комсомолу, на міській нараді вчителів і на розширеному засіданні ради при завідуючому облВНО. Накреслено заходи до поліпшення виховної роботи в школах та до кращої організації культурного дозвілля робітничої й шкільної молоді міста.

★ Про те, що в Роменській райспоживспілці (Сумська область) намагалися нав'язати колгоспові ім. Ілліча до партії грудкової солі, як навантаження, 500 кілограмів кільки, писалося у листі до Перця в № 1 журналу за 1958 р.

За порушення правил радянської торгівлі завідуючому торгвідділом Роменської райспоживспілки Демченку оголошено сувору догану з попередженням.

★ У фейлетоні «Пуста порода» («Перець» № 2) писалося про те, що начальник шахтоуправління № 2 тресту «Червоногвардійськвугілля» Перекалін В. А. не відповідає своєму призначенню.

Начальник відділу кадрів Сталінського раднаргоспу т. Носик повідомив редакцію, що Перекалін В. А. з посади начальника шахтоуправління знято.

★ У тому ж номері було надруковано фейлетона «Лисячі покровителі», в якому розповідалося, що нарсуд Бродівського району оштрафував завідуючого тваринництвом колгоспу «Перемога» т. І. Демчишина за те, що той зруйнував поблизу птахоферми лисячі нори.

Після виступу Перця прокурор Львівської області опротестував рішення народного суду.

★ Про безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків працівників 6-го відділення зв'язку м. Дніпропетровська повідомлялося у замітці «Оце ляпнули!» («Перець» № 4).

Начальник поштового управління Міністерства зв'язку УРСР т. Будак повідомив редакцію, що після виступу Перця начальникові відділу доставки 6-го відділення зв'язку Огій оголошено догану, а начальникові відділення зв'язку Яцук зауважено.

КОМУ ВІРИТИ?

Як треба їсти? Як треба ходити? Досі ці проблеми здавались людству більш-менш ясними. Однак, двоє київських видавництв рішуче заперечують проти такого спрощенського погляду.

Мова йде про дві книжки, які вийшли в 1957 році: «За здоровий побут» (видавництво Товариства для поширення політичних і наукових знань УРСР) і «Побутові поради» (видавництво технічної літератури УРСР).

У книзі «За здоровий побут», на сторінці 19-й, написано: *«Не можна їсти з носка ложки»*. А в книзі «Побутові поради» читаємо на сторінці 56-й: *«Їдять тільки ложкою з носка»*.

У першій книзі, на сторінці 21-й категорично вимагається: *«Піднімаючись з жінкою по сходах, чоловік повинен йти трохи попереду, а спускаючись — трохи позаду»*.

У «Побутових порадах», на сторінці 59-й, те саме сказано навпаки: *«Піднімаючись з жінкою по сходах, чоловік повинен йти трохи позаду неї, а спускаючись — трохи попереду»*.

Як бути? Кому вірити?

Цікаво, що автором цієї полеміки виступає одна й та сама людина — кандидат філософських наук Н. С. Гордієнко.

От до чого призводить глибока філософія на мілкій воді! Забудеш навіть, як ходити треба!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (381) (на украинском языке). Підписано до друку 15. V. 1958 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02400. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2627. Тираж 200.000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

—Швидше б уже жінка з роботи прийшла та мух повиганяла!..